

— И не лаяха дипъ, да речешъ. Мълчатъ, гледатъ татъ къмъ земята и само очитъ имъ свѣтатъ като вжглениини. Ама видятъ ли вълкъ — бѣше! Право отгорѣ му, и тѣйгъй — гърди съ гърди!

И за да покаже това по-нагледно, той силно блѣсъскаше Чумака въ гърдитъ.

— Вълчане! — извика високо нѣкой.

Вълчанъ се обърна. Срѣдъ кръчмата бѣше застатата налъ дѣдо Петъръ, единъ само той още загриженъ и и съ плачливо лице срѣдъ толкова весели хора.

— Вълчане, я слушай! — повтори той.

Вълчанъ се обърна и само го изгледа, недоволенътъ, че прѣкъснаха разговора му тъкмо на най-хубавото мѣстоото.

— Вълчане, я слушай — настояваше дѣдо Петърътъ.

— Какво искашъ? — сопна се Вълчанъ, вече ядосанътъ.

— Какво искамъ... Ами хакътъ ми кога ще ссесе събере, хакътъ ми, бе джанъмъ?

— Ти колко имашъ да вземашъ отъ мене? Едниана крина. Казахъ ти: ела и си я вземи.

— Ама не е тѣй. Комшиитъ друго наредиха.

— Който е наредилъ друго, нека той ти плати.

Вълчанъ се готвѣше отново да продължи разговорара си съ Чумака, но при дѣда Петра се изправи Грозданътъ.

— Не е тѣй, бай Вълчане, — намѣси се той. Макартътъ и да говорѣше нагледъ спокойно, явно бѣше, че тойиъ едва задържаше яда си. — Не е тѣй, хакътъ тази годиниана нѣма да се разхвърля на кжца, а на декаръ. И право еее: който има повече, и повече ще плати.

— Сирѣчъ, и азъ да платя повече. Не! Тойзи челлоо-овѣкъ е служилъ на мене толкозъ, колкото и на вашата милость. Нови закони ли ще изваждаме въ старо село? Не може тѣй, не!

— Може и ще бжде! Умрѣ то старото! Тѣй сте ссесе научили вий, ама нѣма вече кой да ви подлага грѣбътъ. Нѣма вече слѣпи хора.